

החלטתי להפיל
אומרת רלה ברנץ בגילוי
לב. "החברות אמרו לי: 'מילחמה זה לא זמן להיכנס להריון'. אבל אמא שיכנעה אותי לא להפיל. היא אמרה שהרבה ילדים נולדו כבר במילחמות, ולכל ילד יש המזל שלו. אני מקווה שלידי יהיה מזל טוב". הבעל, אמציה, לא הגיב. הוא הניח את ההחלטה בידי אשתו.

רציתי חופש
מספרת סינה מגנאני בת ה-21. "לא רציתי כלל בילד, כי אני אוהבת את החופש שלי. אבל בסוף החלטתי, 'שיהיה...' בעלה של סינה, גבי, לא גויס, כיוון שהוא תושב ארעי בארץ. אך הוא עבד בעורף, בהתנדבות, בתי-החרושת שלו לא פעל, והשניים בילו זמן רב ביחד. 'כנראה זו הסיבה שנכנסתי להריון', מחייכת סינה.

המילחמה השפיעה
על כזה שרציתי עוד ילד. הגענועים והאהבה לאשתי התעצמו בעיקבות המוות וההרג שראיתי", אומר סמי חזון, בעלה של סנדרה, הנמצאת כעת בחודש התשיעי להריונה. סנדרה נכנסה להריון בתוך חופשה בת 12 שעות, אותה קיבל בעלה מיחידת התותחנים בה שירת, ברמת-הגולן.

ויש להם בת בת שנתיים וחצי. סמל אמציה ברנץ נקרא למילואים ב-5 באוקטובר, ערב פרוץ מלחמת יום-הכיפורים. את מתצית השנה שלאחר-מכן בילה כסיני ובאפריקה, בשירות חיל-האספקה. ביקוריו בבית הפכו תכופים רק אחרי הפסקת-האש. "הפרידה של המלחמה קירבה בינינו", ממשיכה רלה, "אך כל אדם הוא אגור איסט, בסופו של דבר. כאשר נוכחתי

השבוע מלאו 9 חודשים למלחמת יום-הכיפורים - ולבתי-החולים מגיע יבול הילדים שהולדו בה

א הובתי, אני שוכב עתה באפלה, על ה- ציר המוביל לו עמק לתוך ארץ גושן, וכותב לאור פנס-כיס. פצצות-תאורה מאיי-רות את השחקים האפלים של אפריקה, מטחיות-יריות ופגזים קורעים את הדומייה הלילית, והחול קר מתחת. את המתח והאימה התלולים באוויר אפשר לחתוך, נדמה רק בסכין. חטפתי מיספר דקות של שינה והתעוררתי כרגע בחלחלה, כולי

תינוקות המלחמה

לדעת שאני בהריון ובעלי היה מגויס — רק אז התחילו כל ההתלבטויות. אמנם, פורים. את מתצית השנה שלאחר-מכן בילה כסיני ובאפריקה, בשירות חיל-האספקה. ביקוריו בבית הפכו תכופים רק אחרי הפסקת-האש.

"התנבתי הראשונה היתה שלילית — לא רציתי להיות בהריון, וכל המצב לא נראה לי. תקופת ההריון עבירי היא תקופה של סבל בלי סוף. כאשר ילדתי את בתי, ארכו צירי-הלידה עשרים וארבע שעות וקשה היה לי לעמוד בכל זה. גם כל חברותי באו ואמרו לי: 'מה, הש' נגענת? מלחמת יום-הכיפורים זה לא זמן לי להחליט לבד אם לעשות הפלה. ואני חשתי על הצד האגואיסטי שלי — ולא רציתי את הילד!

"היתה זו, לבסוף, אמי אשר שיכנעה אותי לא להפיל. היא אמרה לי שהרבה ילדים נולדו במלחמות, והרבה גברים עברו מלחמות, ולכל ילד יש המזל שלו. כך שאני מקווה שלידי יהיה מזל טוב. 'למרות זאת, אני רוצה עוד בת — ולא בגלל זה שבנים תולכים למלחמות, ובנות לא. פשוט מאוד, יש לי אחות המבוגרת ממני בשמונה שנים, ואני מאד קשורה אליה, למרות הפרש הגילים. אני מאמינה שקשר בין שתי בנות הוא קשר אמיץ ומשמעותי'."

ההריון בא תודות למלחמה

א רציתי כלל בילד כי, פשוט מאד, אני אוהבת את החופש (המשך בעמוד 24)

תינוקות-המלחמה, אשר החודשים הראשונים להריון עמדו בצל פחדים ואי-ידיעה, בצל האפשרות המחרידה, והסיכנה, שתינוקן לא יזכה להכיר את אביו. כיצד מצאו בעצמן את הכוח והאומץ ללכת לקראת הבלתי-יודע הזה, שאיים על החוויה, האמורה להיות הגדולה ביותר בחייה של אשה?

מלחמה פנימית קשה

אשר בעיני אמציה בא לחופשה קצרה משדה-הקרב וסיפרתי לו שאני בהריון. לא הגיב. מספרת רלה ברנץ. "כנראה חשב על דברים שלא יכול לאומרו. אחר-כך אמר לי שהתחל לטה ביחס להפלה חייבת להיות ביד. שנינו ידענו שאם ייפול במלחמה, יהיה לי יותר קל להסתדר עם ילד אחד מאשר עם שני ילדים. אמציה, כנראה, חשב אז גם על הבעיה האבהית — הבעיה של גידול ילדים תומכים מאביהם."

רלה עומדת ללדת ב-12 באוגוסט. למרות שהיא ילידת רומניה, דווקא היא את עצמה כצברית לכל-דבר. "עליתי בגיל שלוש", היא מחייכת, "ואני זוכרת שום דבר מרומניה."

מישפחתה של רלה התישבה בהרצליה, ושם סיימה היא את בית-הספר התיכון. היא התגיסה לצבא ושירתה בשיריון. את רי שירותה הצבאי עבדה רלה במשרד האוצר, ואז נישאה לאמציה — קיבוצניק מאילת-השחר. אמציה הפך לעובד עצמאי בחברת-משאיות, והשניים קנו דירה ב-הרצליה. הם נשואים מזה ארבע שנים,

כל-כך זועק אליך: בואי אלי ואתן לך את כל-כולי — את כל מה שמצטבר וגועש בתוכי — את כל חייך בואי נתלכד בנשיקה נהדרת ונתחיל תקופה חדשה — תקופה של חוס ואהבה, קירבה וחיים חופשיים, יצירה ובניין של עצמנו, של חיינו, של יצירתנו, של ביתנו!

"אני רוצה להבטיח לך טוב, ואני רוצה שתדעי, תרגישי, ותאמיני ותבטחי בדבר אחד שהוא נעלה מכל, ותמיד יהיה הנעלה מכל — לעולם! אני אוהב אותך, אשה שלי, גם בשעה זו כאשר קשה לי ואני יודע אם נתראה שוב, ומה עשוי לעלות בגורלי, ואם אזכה לחזור מהקרב... אין לי דבר עליון מאהבתי אליך — אני חם, בוער ואוהב אותך אהבה עזה כמות, ואני שלך, שלך לעולם!

"והלוואי ואחזור אלייך בריא ושלם... והלוואי וניתן פרי לאהבתנו... ואז — אז אני אבוא אליך ואתן לך את כולי — את כל אהבתי — ואני אקח את כולך! ואני אפרה אותך, אשה שלי, ואת תלדי לי!!! יהיו לנו חיים נפלאים יחד, ילדים נפלאים, קן משלנו."

"ואנו נגיע! כן, יקרה שלי — נגיע לאושר המקווה, כי אני מאמין שאנו ראויים לו!

"שלך לעולם — א."

"האם אין המכתב הזה משיב על ה- שאלה מדוע אני בהריון עכשיו?" שאלה י, וחיוכה החם והמאשר אמר הכל.

ב-5 ביולי מלאו תישעה חודשים בדיוק לפרוץ מלחמת יום-הכיפורים. זה היה ה- רגע לשוחח עם אלו העתידות לעמוד ב- ימים אלה ממש, בפני תוצאותיה הממ- שיות של המלחמה, מבחינתן.

אלו הן הנשים הנושאות בקירבן את

מכוסה אגלי זיעה קרה. גופי עדיין רועד מעוצמת החלום המזויר שחלמתי. "חלמתי שנפצתי בקרב, ורעי הזרי- זים נשאו אותי על אלונקה להליקופטר, ומשם — לבית-חולים שדה. ראיתי מעלי את פניו חרושי-הקמטים של הרופא הבו- דק אותי ואת עיניו המודאגות. ראיתיו כשהוא מגיד בראשו לאות שלילה לני- צבים מסביב לי, ואומר: 'אין סיכוי ל- חייך'. ופתאום, מבעד לערפל הסובב או- תי, הופיעה דמותך — כה תמירה, יפה ואצילית, וקולך הירדה באוזני, 'אדוני ה- רופא, בקשה לי אליך. אנא, קח מזרעו וזרע לתוכי. זרע בי חיים! חייבת אני שישאר לי נצר מאהבתנו'."

"אשה שלי — חלום מזויר, אך נפלא. חלום האומר שאהבה כזאת כמו שלנו יש לאדם פעם בחייו, ואין טעם לחיי באם לאהבתי לא יהיה פורקן או פרי. קיים פה מעין של מים צלולים וטהו- רים, מעין מפכה וחי שכולו שייך רק לך וכולו זורם רק אליך. בואי, אשה שלי, ונשאב ממקור המים החיים שיש לנו, ונפריח את פרחי-האהבה היפה הזה בכל צבעי הנהדרים וניתן לו פירות! אני רוי- צה שתהיי השושנה היפה שלי, ואני רוי- צה להפירות אותך כאשר!

"אני רוצה להיות איתך ולבנות בית איתך ואני רוצה לזרוע בך חיים ואני רוי- צה להביא אליך את כל מה שבתוכי, ואני רוצה להביא לך ולילדינו רק אושר וטוב. אני כל-כך אוהב אותך, אשה שלי, ואני כל-כך רוצה לתת לך ולילדינו לעתיד אושר עד אין סוף ואהבה עד בלי די!"

"הניגוד העצום בין הבעירה שלי בפ- נים והקור של פרידתנו עתה, מאיים למוטט אותי. כל-כך קשה. אני נשרף אלייך ואני